जयवंत दळवी	–	किनारा
मो.ग.रांगणेकर	–	भटाला दिली ओसरी
प्र.के.अत्रे	–	तो मी नव्हेच
डॉ.शिरीष आठवले	–	मित्र
मधुसूदन कालेलकर	–	पेईंग गेस्ट
शेखर ताम्हाणे	–	वादळवाट
आनंद म्हसवेकर	–	दुधावरची साय

माझ्या नशिबाने मला विख्यात आणि जबरदस्त नाट्यसंस्था, दिग्दर्शक, सहकलावंत मिळाले. तसेच वैविध्यपूर्ण भूमिका करायला मिळाल्या. माझ्या नाटकाचे असंख्य शोज महाराष्ट्रात, सबंध भारतात आणि परदेशात झाले. माझ्या विविध भूमिकांमुळे मी व्यावसायिक रंगभूमीवर माझा वेगळा ठसा उमटवू शकले. शेवटी काय पाहिजे एखाद्या कलावंताला आपल्या आयुष्यात ?

गद्य रंगभूमीची परिस्थिती ही संगीत रंगभूमीपेक्षा निश्चितच प्रगतीपथावर आहे. याचे कारण नवी पिढी जोरदारपणे, जोरकसपणे नाट्यनिर्मिती करते आहे. अनेक युवा कलाकार रंगभूमी गाजवत आहेत. त्याचबरोबर जे बुजुर्ग कलाकार आहेत ते पुन्हा एकदा रंगभूमीवर विविध नाटकातून आपले अभिनय रंग दाखवत आहेत.

अर्थात गद्य नाटकांना पण काही समस्या भेडसावत आहेत –

१. पुरेशी थिएटर्स नाहीत.

२. आजचे कलाकार टीव्ही, जाहिरात, सिनेमा या सगळया माध्यमात काम करत असतात. त्यामुळे त्यांना तालमीसाठी, प्रयोगासाठी पुरेसा वेळ देता येत नाही.

३. कलावंताचे कार्यक्रम एवढे व्यस्त असतात की ते दौरे करू शकत नाहीत. त्यामुळे पुणे, मुंबई, नाशिक, औरंगाबाद, नागपूर ही मोठी शहरं सोडली तर इतर ठिकाणी व्यावसायिक नाटकांचे प्रयोगच होत नाहीत.

४. बऱ्याच शहरातील थिएटर्स ही महानगरपालिकांची आहेत. त्यामुळे नाटकाला तारखा मिळाल्या तरी ऐनवेळी महानगरपालिका त्यांच्या स्वतःच्या कार्यक्रमांना, राजकीय व्यक्तींच्या कार्यक्रमांना त्या तारखा देते.